

الان باید سی رییس فدراسیون زن داشته باشیم

طاهریان: آیت‌الله رفسنجانی گفت از ایران بروید!

آزاده پیراکوه | روزنامه‌نگار

وقتی هیات‌رییسه‌ی کمیته‌ی ملی المپیک شکل بگیرد و یکی از اعضایش طاهره طاهریان باشد، خودبه‌خود توقع از آن جمع برای انجام فعالیت‌هایی در بخش زنان بیشتر می‌شود. بیش از ۳۵ سال فعالیت در حوزه‌ی ورزش زنان و اتفاق‌های مثبتی که او و همکاران‌اش در سال‌های مختلف رقم زدند، باعث شد تا نام او در مقاطع حساسی که ورزش زنان داشت، ثبت شود؛ از شروع فعالیت‌های قهرمانی در آغاز انقلاب اسلامی گرفته تا تلاش‌های زیادی که برای گرفتن مجوزهای داخلی و برون مرزی انجام شده است. در همه‌ی اینها اثری از طاهریان دیده می‌شود. او حالا سه سالی است که نایب رییس کمیته‌ی ملی المپیک شده و در این مقطع ماموریتی تازه پیدا کرده است؛ البته این ماموریت فقط برای او تعریف نشده و تیم مدیریتی کمیته‌ی ملی المپیک و در اصل همه‌ی ورزش موظف است در این مسیر قدم بردارد. کمیتهی بین‌المللی المپیک موضوع برابری جنسیتی را مطرح کرده که البته به گفته‌ی طاهریان بهتر است این مفهوم، عدالت جنسیتی تعریف شود. حالا او و همکاران‌اش در این مسیر حرکت می‌کنند، اگرچه فاصله‌ی زیادی تا شرایط ایده‌آل وجود دارد. به بهانه‌ی فعالیت‌هایی که طاهریان سال‌ها در حوزه‌ی مدیریت ورزش زنان داشته، فعالیت‌هایی که در کمیته‌ی ملی المپیک در حال انجام است و همچنین مسیری که پیش روی ورزش زنان است، با او همکلام می‌شویم.

در چشم‌انداز ۲۰۲۰ کمیته‌ی بین‌المللی المپیک(IOC)، موضوع «Gender Equality، برابری جنسیتی» به‌عنوان یک الزام برای کشورها در نظر گرفته شده است. با اعلام این موضوع از سوی مسئولان مختلف در حوزه‌ی ورزش زنان، واکنش‌های مختلفی در پی داشت و برخی اعلام کردند که ایران در این زمینه از IOC هم جلوتر است. شما شرایط ورزش زنان در ایران را با در نظر گرفتن این الزام چطور ارزیابی می کنید ؟

به نظرم بهتر است از واژه‌ی عدالت جنسیتی استفاده کنیم، چون نظرم این است که ما باید دنبال عدالت جنسیتی باشیم. برای پاسخ به این سوال، شاید به چهار سال قبل باید برگردم و فعالیت‌هایی که از ابتدا در زمینه‌ی توسعه ورزش زنان انجام شده است را بررسی کنیم. برخی از تصمیم‌هایی که گرفته شد و جداسازی‌ای که صورت گرفت، باعث شد ما به‌واسطه‌ی اینکه زنان مجبور به اداره‌ی خود شدند، رشد کنیم. ایده‌ی اصلی IOC این است که زنان در بخش‌های مختلف توانمند شوند و فرصت حضور در اختیارشان قرار گیرد. بدون اغراق می‌گویم که در زمینه‌هایی مثل داوری و مربیگری، از خیلی کشورها جلوتر هستیم، اما در بخش به‌کارگیری مدیران توانمند، نتوانسته‌ایم جایگاه خوبی داشته باشیم. البته در کمیته‌ی ملی المپیک سعی کردیم در این زمینه قدم‌هایی برداریم. حضور زنان در کمیسیون‌های مختلف در همین راستا است. با همت خانم فرهادی‌زاد، دوره‌های مدیریت راهبردی زنان برگزار شد تا در زمینه‌ی آموزش و توانمندسازی زنان هم قدم‌هایی برداشته شود.

عقب ماندن زنان در گرفتن پست‌های مدیریتی، به خود زنان برمی‌گردد یا مجمعی که باید حضورشان را تایید کند؟

به هر دو. خیلی از زن‌ها این باور را ندارند که می‌توانند در جامعه‌ی مدیریتی حضور داشته باشند ضمن اینکه از سوی مدیریت کلان